

מיכוש התגרשה / אהרן שבתאי

מֵאֵז שְׁטַלְפָנוּ שְׁמִיכּוּשׁ הַתְּגֵרָשָׁה,
שֶׁהִיא פְּנוּיָה בְּעֵת, כְּמוֹ בְּצֵלוֹם אֲטִי
הִיא מִתְקַדֶּמֶת מִבֵּיתָה אֶל דִּירְתִי,
בְּרֹאשׁ אֲנִי שׁוֹמֵעַ כְּבָר אוֹשָׁה

שֶׁל בְּגָד. רַק מְרַחֵק בְּנָלִי, מְטַמָּטֵם,
נִשְׁאָר עַד שְׁדִמּוֹתָה בִּפְתַח תְּתַגְלָה,
וְאֵז אֶקוּם, אֶחָרֵד אֵלַיָּה כְּעֵלָה...
אֶבֶל הַזְּמַן, הַכּוֹכְבִים בְּמִסְלוֹתָם,

שׁוֹב מִתְבַּדְּחִים כְּמוֹ עִם אֶכִּילִס וְהַצֵּב,
הִיא בֵּת שְׁלוֹשִׁים, אֲנִי בֶן חֲמִשִּׁים וְשֵׁשׁ,
אִם לֹא הִגִּיעָה עַד עֵתָה, הִיא תְּבוֹשֵׁשׁ,

וּבְאִרְבַּע־עֶשְׂרֵה שׁוֹרוֹת שֶׁל שִׁיר זָהָב
אֶקְנֶה עַל מִיכּוּשׁ בְּעֵלוֹת רִיקָה, נוֹאֶשֶׁת
כְּאִישׁ שְׁמַחֲבֵק אוֹקִינּוֹס אוֹ יִבְשֵׁת.